

HOOFDSTUK 1

Annekim

‘Je haar zit in ieder geval goed.’ Annekim staat in de deuropening van de badkamer en kijkt Thijs lachend aan.

‘Meen je dat?’

‘Natuurlijk meen ik dat, maar ...’ Ze wijst naar de vlek op de kraag van zijn polo. ‘Heb je tandpasta gemorst?’

‘Denk je dat het tandpasta is?’ Met z’n nagel gaat Thijs voorzichtig over de witte vlek heen.

‘Nee, dat moet je niet doen.’ Annekim schudt haar hoofd. ‘Zo maak je het alleen maar erger. Heb je het al met lauw water geprobeerd? Ik had vorige week een joekel van een tandpastavlek op een nieuw T-shirt. Mijn moeder heeft de vlek er met lauw water uitgekregen.’

‘Maar ik wil deze polo aan naar het feest.’ Thijs heeft een diepe rimpel in zijn voorhoofd.

Annekim kijkt op haar horloge. ‘En daar gaan we over een kwartier naartoe. Dan trek je toch een ander shirt aan.’

‘Ik heb deze polo er speciaal voor gekocht.’

‘Dat donkerblauw staat je wel goed’, geeft Annekim toe. ‘Zal ik het proberen?’

‘Wat bedoel je?’ Thijs kijkt haar met grote ogen aan. ‘Dat jij die vlek weg wilt halen?’

‘Ik wil het in ieder geval proberen.’

‘Aardig van je.’

‘Dat ben ik ook.’ Annekim grijnst. ‘Of was je dat nog niet opgevallen?’ Ze lacht als ze ziet dat Thijs rood wordt. Zo’n reactie is hij van zijn zusjes blijkbaar niet gewend.

‘Zo vaak zie ik je niet’, mompelt Thijs.

‘Dat is waar.’ Annekim knikt. ‘Eén weekend in de twee weken. En als ik hier ben, ben jij vaak bij je vader en zijn vriendin. Maar ...’ Ze wijst naar de vlek. ‘Moet ik het proberen? Niet kwaad worden als het mislukt.’ Ze pakt een washandje uit het kastje dat aan de muur hangt en maakt dat nat met lauw water. Dan houdt ze haar linkerhand onder de kraag van de polo en veegt voorzichtig met het washandje over de witte vlek.

‘Gaat dit echt goed?’ Thijs kijkt met een benauwd gezicht in de spiegel.

‘Ligt hier ... Ik zie ‘m al.’ Annekim pakt de föhn van het rekje boven de wastafel en zet die op de laagste stand.

‘Het lukt!’ roept Thijs al snel. ‘Wat goed van je.’

‘Graag gedaan.’ Annekim geeft Thijs via de spiegel een knipoog. ‘Een grote zus hebben heeft ook voordelen. En ik vind het superleuk dat je me mee hebt gevraagd naar het feestje van je klas. Zullen we gaan?’

‘Goed plan.’ Thijs gaat nog een keer met een hand door zijn haar en loopt dan achter Annekim aan naar beneden.

‘Zo-o.’ Claudia, de moeder van Thijs, knikt hen vol bewondering toe. ‘Jullie zien er goed uit.’ Ze stoot Annekim aan. ‘Heeft je moeder je weleens in deze jurk gezien?’

‘Ik heb ‘m thuis weleens aangehad, maar niet met m’n haren in de krul.’

‘Zal ik een foto nemen?’

‘Neem er dan ook maar één van mij’, zegt Thijs. ‘Mijn pa vindt dat vast leuk. En anders Jonieke wel.’

Annekim fronst haar wenkbrauwen. ‘Jonieke is toch de vriendin van je vader?’

‘Ja. Ze is heel aardig. Maar niet zo lief als mijn moeder.’

‘Slijmbal.’ Claudia lacht even. ‘Maak ik aparte foto’s van jullie of samen?’

‘Doe maar samen.’ Thijs gaat naast Annekim staan en slaat een arm om haar schouders heen.

‘Hé, hé’, protesteert Annekim. ‘Vind ik dit wel leuk?’
‘Natuurlijk vind je dit leuk’, zegt Thijs. ‘Lachen toch! Zeker weten dat mijn vader gelijk reageert als hij ons samen ziet. Denkt hij dat ik een vriendinnetje heb.’
‘Anders mijn moeder wel.’ Annekim zucht. ‘Die schiet direct in de stress.’
‘Ik heb een idee.’ Thijs wrijft in zijn handen. ‘We verzenden de foto tegelijk en dan kijken we wie er eerder reageert: jouw moeder of mijn vader?’
‘Maar dan moet ik de foto wel eerst nemen.’ Claudia doet een stap achteruit. ‘Beetje verliefd kijken allebei ... Ja, helemaal leuk! Ik stuur hem nu naar jullie door.’
‘Leuk’, vindt Annekim als ze de foto ziet.
‘Ben je klaar?’ zegt Thijs. ‘Bij nul drukken we allebei op verzenden. Drie, twee, één, nul.’
Gespannen staart Thijs naar het scherm. ‘Mijn vader reageert altijd gelijk. Ja, hij is aan het typen.’
‘Gewonnen’, roept Annekim. Ze houdt haar telefoon triomfantelijk omhoog. ‘Zal ik het bericht voorlezen?’
‘Ik heb ook een reactie’, zegt Thijs. ‘Maar jij bent eerst.’
‘Oké.’ Annekim kucht een keer en leest dan het bericht van haar moeder voor: “Wie is die jongen? Je hebt toch geen vriendje?” Typisch een reactie van mijn moeder.’ Ze kijkt naar Thijs. ‘Wat schrijft jouw vader?’
‘Wil je het echt weten?’ Thijs lacht even.
‘Natuurlijk’, zegt zijn moeder. ‘Laat horen.’
Wauw! Waar heb jij die knappe dame aan de haak geslagen? Is dat je vriendin?
‘Dat is een goeie reactie van je vader’, vindt Claudia. ‘Annekim, je ziet er echt geweldig uit.’
‘Mooi zo.’ Thijs pakt zijn jas van de kapstok. ‘Dan ga ik nu met die knappe dame naar het feest.’

‘Ik vind het best spannend’, zegt Annekim, als ze tien minuten later hun fiets tegen een boom zetten.

‘Maar je kent mijn vrienden toch.’

‘Nou ... Kennen is een beetje overdreven’, vindt Annekim. ‘Ik heb er een paar één of twee keer eerder gezien. Help, ik hoor hier de muziek al.’ Ze trekt aan de onderkant van haar zwarte jurkje. Is het niet te kort?

‘Ga je mee? Het zijn echt allemaal leuke gasten. En ik ben er ook.’ Zonder een reactie af te wachten drukt Thijs op de bel. Bijna gelijk zwaait de deur open. ‘Hé, Thijs. Wat goed dat je er bent.’ ‘Hoi Veronique. Vind ik ook.’ Thijs geeft zijn klasgenoot drie zoenen. ‘Gefeliciteerd. En dit is Annekim. Je weet wel, de dochter van Bas, met wie mijn moeder nu samen is.’

‘Wij kennen elkaar toch.’ Gelijk slaat Veronique haar armen om Annekim heen. ‘Leuk dat je er bent.’

Is dit de hal? Annekim kijkt rond. Hoe groot is de kamer dan wel niet?

‘Kom meel!’ Veronique wenkt dat ze achter haar aan moeten komen. Als ze de deur opendoet, dendert de muziek hen tegemoet.

Annekim ziet dat er al minstens twintig jongeren zijn. Een deel zit op een stoel of op een van de twee banken, de rest staat rond statafels. Sommige feestvierders kijken op als ze binnenkomen, maar het grootste deel praat gewoon door. In de hoek staat een tafel vol met frisdrank, wijn, bier en chips.

‘Zitten die allemaal bij jou in de klas?’

‘Wat zeg je?’ Thijs buigt zich naar Annekim. Hij grijnst even.

‘De muziek staat een beetje hard.’

‘Of al deze gasten bij jou in de klas zitten?’

Thijs haalt zijn schouders op. ‘De meesten wel. Zullen we eerst een drankje pakken? Wat wil jij?’

‘Doe maar cola.’

‘Moet je geen wijn?’

‘Misschien straks.’

‘Wat jij wilt.’ Thijs schenkt cola in een glas en pakt een flesje bier. ‘Ik begin met een biertje!’

‘Vindt je vader het goed als jij bier drinkt?’

‘Ik ben zestien.’

‘Mijn vader zou het niet goed vinden’, zegt Annekim.

‘Weet ik. Daar heb ik al heel wat discussies over gehad. Maar jouw vader is de mijne niet.’ Thijs haalt de dop van de fles en neemt een paar flinke slokken. ‘Zo, dat smaakt. Ik ben dat gedoe zat. Spuugzat.’

‘Je bedoelt de scheiding?’ begrijpt Annekim.

‘Wat zeg je?’ Thijs buigt naar Annekim.

‘Dat je de scheiding gedoe vindt?’

‘Jij niet? Ik vind het best lastig als jouw pa zich met mij bemoeit.’

‘Dat heb ik minder’, zegt Annekim. ‘Want mijn moeder is nog alleen. Maar dat is ook weer lastig, want ze claimt me verschrikkelijk. Als ik in het weekend naar jullie ga, begint ze op woensdag of donderdag al te zuchten.’

‘Ga je mee?’ Gelijk gaat Thijs in een kring staan en gebaart naar Annekim. ‘Jongens, dit is Annekim. Ze is de dochter van de nieuwe man van mijn moeder.’

‘Hoi.’ Arthur, een klasgenoot van Thijs, houdt zijn bierflesje omhoog. ‘Ben je al ontgroend?’

‘Geen grappen, hè?’ Thijs kijkt Arthur waarschuwend aan.

‘Maak je geen zorgen’, zegt Arthur. ‘Maar iedereen die voor het eerst een feestje van onze klas bezoekt, krijgt de beroemde klas-sencoktail.’

Thijs knipoogt even naar Annekim. ‘De klassencoktail. Ik ben jaloers op je.’ Hij drinkt het laatste beetje bier uit het flesje. ‘Dat is één.’ Met het lege flesje loopt hij naar de tafel met de biertjes. ‘Oké, lieve klasgenoten.’ Arthur is op een tafel gaan staan en klapt in zijn handen. ‘Mag ik even aandacht?’ Hij wacht tot het stil is. ‘Allereerst wil ik Veronique natuurlijk hartelijk feliciteren.’

Iemand begint 'Lang zal ze leven' te zingen en gelijk valt de hele klas in.

Als het weer een beetje rustig is, gaat Arthur verder: 'Lieve Veronique, we hebben met elkaar een cadeau voor je gekocht. En dat zal Thijs aan je geven.'

Thijs gaat staan, loopt naar Veronique toe en geeft haar opnieuw drie zoenen. 'Gefeliciteerd. Ik heb ... eh ... ik wil ...' Hij schiet in de lach.

'Beetje te veel gedronken?' roept iemand.

Thijs schudt zijn hoofd. 'Niet te veel, maar misschien wel veel. Ik beloof dat ik de rest van de avond alleen maar druivensap drink.' 'Je bedoelt zeker wijn', merkt Arthur lachend op. 'Maar schiet nou maar op.'

'Oké. Wij hebben met elkaar een ... Oh nee, dat heb jij al verteld. Nou ja ...' Thijs geeft Veronique de envelop. 'Hier is ons cadeau.' 'Dankjewel.' Veronique pakt de envelop aan. 'Mag ik 'm openmaken?'

'Als je wilt weten wat erin zit wel.'

'Span-nend.' Veronique opent de envelop en haalt er een vel papier uit dat een aantal keer is dubbelgevouwen. Ze vouwt het open, draait het om ... Dan schiet ze in de lach. 'Wat leuk. Echt geweldig! Heel erg bedankt!'

'Wat is het?' fluistert Annekim tegen Thijs.

'Een strippenkaart. Ze mag vijftwintig keer ergens iets gaan drinken. Elke keer met een andere klasgenoot. En die betaalt dan voor haar.'

'Wat leuk. En nog gezellig ook.'

'Ik ben nog niet klaar met mijn verhaal', roept Arthur boven de herrie uit. 'We hebben vanavond ook een gast.' Hij wijst naar Annekim. 'Leuk dat je er bent. Wij hebben een mooie traditie: iedereen die voor het eerst op een feest van onze klas is, krijgt een zelfgemaakte cocktail. Maar eerst moet die gast zich even voorstellen.'

HOOFDSTUK 2

Thijs

‘**M**oet ik me echt voorstellen?’ Annekim kijkt met een benauwd gezicht naar Thijs.

‘Dan had je niet mee moeten gaan.’ Thijs knipoogt even naar Annekim. Hij ziet dat haar wangen kleuren.

‘Goed dan.’ Annekim gaat staan. ‘Ik ben dus Annekim. Mijn ouders zijn gescheiden en mijn vader is nu getrouwd met de moeder van Thijs. Daarom ben ik om het weekend bij mijn vader. En dus ook bij Thijs, als hij dat weekend niet bij zijn eigen vader is.’ Ze kijkt aarzelend rond. ‘Genoeg zo?’

‘Natuurlijk.’ Thijs steekt even zijn duim op en gebaart dat ze weer kan gaan zitten.

‘Dan gaan we nu onze beroemde cocktail maken’, zegt Arthur. Hij kijkt naar Veronique. ‘Heb jij een cocktailglas, of zal ik een bierglas nemen?’

‘Een bierglas?’ Annekim kijkt benauwd. ‘Ik lust geen bier. Ik ga geen vieze rommel drinken.’

‘Wie zegt er dat onze cocktail rommel is?’ Arthur neemt het glas van Veronique aan en zet dat op tafel. ‘Als je hier een slok van hebt genomen, wil je gelijk nog een slok.’ Hij pakt een fles en doet er een flinke scheut van in het glas. ‘Straks zal ik je vertellen wat je hebt gedronken. Laat je eerst maar verrassen.’ Hij pakt nog drie flessen en twee pakken met sap en doet er elke keer een scheut van in het glas. ‘Nu een paar blokjes ijs en een stukje citroen en ...’ Hij houdt het glas omhoog. ‘Hier is je cocktail. Ziet het er lekker uit of niet?’

‘Het ziet er wel mooi uit.’ Annekim kijkt naar de groene cocktail. ‘Is dat groen van de likeur?’

‘Drink nou maar’, moedigt Arthur haar aan. ‘Je moet me vertrouwen dat het lekker is. Drink alleen niet te snel, want er zit aardig wat alcohol in.’

Annekim neemt voorzichtig een slokje.

‘En?’ Thijs kijkt haar uitdagend aan.

‘Lekker.’ Annekim neemt nog een slok. ‘Echt heel lekker. Wat zit erin? Het is best zoet.’

‘De groene kleur is van een likeur’, vertelt Arthur. ‘Dat heb je goed geraden. Verder zit er verse sinaasappelsap in, tonic ... Vind je het echt lekker?’

‘Anders mag je het wel aan mij geven’, biedt Thijs aan, terwijl hij de dop van een bierflesje haalt.

‘Voorlopig niet.’ Ze kijkt naar Thijs. ‘Ik dacht dat jij geen alcohol meer zou drinken.’

‘Nog eentje. Om het af te leren.’

Veronique komt de kamer in met een schaal bitterballen. ‘Wie lust?’

‘Ik.’ Thijs springt op en loopt naar Veronique. Hij wil een bitterbal van de schaal pakken, maar ... Bam! Met een klap komt hij op de grond terecht.

‘Au!’ Hij grijpt naar zijn rechtervoet. Dan ziet hij dat de vloer rondom hem vol met bitterballen ligt.

‘Wat doe jij nou?’ Annekim kijkt hem met grote ogen aan.

‘Datte ... ikke ...’ Thijs veegt de resten van een bitterbal van zijn arm. ‘Ik denk dat ik ben gestruikeld.’ Dan ziet hij de vlek op de mouw van zijn polo. ‘Nee, hè.’ Hij kijkt naar Annekim. ‘Die krijg je met lauw water niet weg.’

Annekim zet het cocktailglas op tafel. ‘Nee, dat gaat niet lukken. Wel jammer van die bitterballen.’ Ze pakt de schaal en raapt de bitterballen van de grond. ‘Die kunnen we nog best opeten.’

‘Waar ben je eigenlijk over gestruikeld?’ wil Veronique weten. Thijs gaat overeind zitten en voelt dat hij een bitterbal plet. Nou zit er ook nog een vlek op zijn broek. En dat zal geen kleintje zijn. ‘Ik weet het niet.’

‘Volgens mij ben je gestruikeld over je eigen benen’, zegt Arthur. Hij maakt een drinkgebaar met zijn rechterhand. ‘Ik dacht dat je niet meer zou drinken.’ Hij wijst naar het flesje dat onder de tafel terecht is gekomen. ‘Is dat ook van jou?’

Thijs haalt zijn schouders op. ‘Dat zou best kunnen. Heb je er last van?’

‘Ik niet. Maar het is wel jammer van al die bitterballen. Arthur pakt er een van de schaal, die Annekim nog altijd vast heeft. ‘Zó!’ Hij wijst naar het cocktailglas. ‘Je hebt al aardig wat gedronken. Drink je normaal geen alcohol?’

‘Nee.’

‘Dan zou ik maar snel een paar bitterballen nemen’, merkt Arthur op. ‘Voor dat spul naar je hoofd stijgt.’ Hij gaat dicht naast haar staan en legt een hand op haar schouder.

Annekim pakt een bitterbal van de schaal en zucht opgelucht als Arthur naar een volgend groepje klasgenoten loopt.

‘Hij vindt je leuk’, merkt Thijs op. Hij pakt het halfvolle cocktailglas. ‘Lust je niet meer?’

‘Ik lust het wel, maar ik doe het niet.’ Annekim voelt aan haar voorhoofd. ‘Het stijgt nu al naar mijn hoofd.’

‘Dan drink ik het wel op.’

‘Nee.’ Annekim pakt het glas van Thijs af. ‘Neem maar een glas cola of sinaasappelsap.’

Thijs kijkt haar even verbaasd aan en haalt dan zijn schouders op. ‘Je bent mijn moeder niet.’

‘Klopt. Zullen we naar huis gaan?’ Annekim kijkt op haar horloge. ‘Het is elf uur.’

‘Maar er is nog niemand weggegaan’, protesteert Thijs.

‘Dan ga ik alleen.’ Annekim klinkt vastbesloten.

‘Ik laat je niet alleen gaan. Dat zouden jouw vader en mijn moeder niet leuk vinden.’

‘Je mag hier echt wel blijven hoor. Ik vind het wel.’

‘Zal ik je naar huis brengen?’ Arthur duikt naast Annekim op. Annekim schudt haar hoofd. ‘Aardig van je, maar ik kan goed voor mijzelf zorgen.’

‘Ik ga mee. Zeker weten.’ Thijs is vastbesloten.

Ineens buigt Arthur zich naar Annekim en fluistert iets in haar oor.

Annekim wordt rood, dan draait ze zich snel om en loopt de kamer uit.

‘Ik krijg het sleuteltje niet goed in het slot.’ Thijs rommelt wat met het sleuteltje, maar het lukt niet om zijn fiets van het slot te krijgen. ‘Hoe kan dat nou?’

‘Zal ik het eens proberen?’ Annekim pakt het sleuteltje. ‘Is dit wel het goeie sleuteltje?’

‘Ja, natuurlijk. Of denk je dat ik te veel heb gedronken?’

‘Te veel niet’, haalt Annekim de woorden van Thijs aan. ‘Maar wel veel. Ik begin trouwens echt een beetje duizelig te worden. En toch heb ik amper de helft van die cocktail op.’

‘Als je nooit alcohol drinkt is dat goed mogelijk. Maar ...’ Thijs gaat rechtop staan. ‘Wat doen we nu? Ik heb geen zin om dat hele eind naar huis te gaan lopen.’

‘Zal ik mijn vader bellen en vragen of hij ons komt halen?’ stelt Annekim voor.

‘Ben je gek? Als hij merkt dat ik alcohol heb gedronken, breekt er oorlog uit.’

‘Eh ...’ Annekim kijkt even rond en wijst dan naar de fiets waarvan ze al een tijdje het slot proberen open te krijgen. ‘Is dit jouw fiets wel?’

Thijs kijkt met grote ogen naar de fiets voor hem. ‘Je hebt gelijk. Die van mij is donkerder van kleur. Nee ... Dat meen je niet!’ Hij wijst. ‘Daar, tegen de boom. Daar staat-ie.’

‘Wat fluisterde Arthur eigenlijk tegen jou?’ wil Thijs weten als ze naast elkaar naar huis fietsen.

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Omdat ik een beetje je broer ben.’

‘Dus jij vertelt mij ook alles.’ Annekim kijkt hem uitdagend aan.

‘Nou ... alles ...’ Thijs wrijft door zijn haren. ‘Alles is wel heel veel.’

‘Je mag het wel weten’, besluit Annekim. ‘Maar je praat er met niemand over. Beloofd?’

‘Je maakt het spannend’, vindt Thijs. ‘Beloofd.’

‘Hij zei dat hij me leuk vond en met me wilde afspreken.’

‘En toen schudde jij je hoofd,’ zag ik. Thijs kijkt Annekim vragend aan. ‘Vind je hem echt niet leuk, of was je verrast door zijn vraag?’

Annekim haalt haar schouders op. ‘We kennen elkaar amper.’

‘Maar hij heeft zijn ogen niet in zijn broekzak.’ Thijs lacht. ‘Ik heb meer klasgenoten naar je zien kijken. Je bent superleuk.’

‘Meen je dat?’ Annekim kijkt Thijs verrast aan. ‘Wat lief van je.’

‘Graag gedaan. Maar wat moet ik doen als Arthur jouw telefoonnummer vraagt? Geven of niet?’